

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudkyň Mgr. Miroslavy Kašpírkové a Mgr. Jany Komínkové v právní věci **žalobce O.B., zastoupen Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Praha 4, Na Zlatnici 301/2, proti žalovanému Krajskému úřadu Plzeňského kraje, se sídlem Plzeň, Škroupova 18, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21.11.2014, čj. DSH/13867/14,**

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 21.11.2014, čj. DSH/13867/14 (*dále jen „napadené rozhodnutí“*), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Plzně, Odboru správních činností, oddělení dopravních přestupků (*dále jen „správní orgán prvního stupně“*) ze dne 20.10.2014, čj. MMP/223162/14 (*dále jen „prvostupňové rozhodnutí“*), podle kterého se žalobce dopustil správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, (*dále jen „zákon o silničním provozu“*) a byla mu uložena podle § 125f odst. 3 za využití § 125c odst. 4 písm. f) zákona o silničním provozu pokuta ve výši 1.500,- Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000,- Kč. Žalobce rovněž požadoval, aby mu bylo přiznáno právo na náhradu nákladů řízení.

II. Důvody žaloby

2. V žalobě žalobce tvrdil, že prvostupňové rozhodnutí i napadené rozhodnutí jsou nezákonná, neboť obecní úřad obce s rozšířenou působností, tj. správní orgán prvního stupně, projednal správní delikt, aniž by učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku ve smyslu ust. § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu. Správní orgán prvního stupně podle ust. § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu zaslal žalobci písemnou výzvu ze dne 29.4.2014 k uhrazení částky ve výši 300,- Kč nebo ke sdělení totožnosti řidiče, který dne 26.4.2014 parkoval v úseku platnosti dopravní značky B 28. Žalobce požadovanou částku neuhradil, avšak využil možnost písemně sdělit správnímu orgánu prvního stupně totožnost řidiče v době spáchání přestupku. Správní orgán prvního stupně pak předvolal k podání vysvětlení osobu, kterou žalobce označil jako řidiče vozidla. Ta se ke správnímu orgánu bez náležité omluvy či důležitého důvodu nedostavila, neboť jí písemnost nebyla doručena pro změnu její adresy. Správní orgán tuto osobu řidiče kontaktoval na adrese, kterou uvedl žalobce jako adresu trvalého pobytu této osoby. Informace žalobce však byla ke dni, kdy vozidlo řidiči svěřil k řízení. Žalobce zastává názor, že správní orgán měl v souladu s § 22 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (*dále jen „správní řád“*) doručit písemnost prostřednictvím příslušného orgánu státní správy pověřeného k doručování písemností do ciziny, resp. požádat příslušné orgány Velké Británie o sdělení aktuální adresy trvalého pobytu osoby, na základě justiční spolupráce, která výměnu těchto informací umožňuje. Pasivitu oznámeného řidiče nelze klást k tíži žalobce, minimálně nikoli do té míry, dokud správní orgán prvního stupně nevynaloží přiměřené úsilí k tomu, aby pasivitu oznámeného řidiče, jako podezřelého z přestupku, odstranil (např. uložením pořádkové pokuty a opětovným předvoláním k podání vysvětlení, adresovaným na aktuální adresu trvalého pobytu). Správní orgán prvního stupně pak, aniž zahájil řízení o přestupku, věc podle ust. § 66 odst. 3 písm. g) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, (*dále jen „zákon o přestupcích“*) odložil, neboť do šedesáti dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě a následně zahájil správní řízení o správním deliktu proti žalobci. Správní orgán prvního stupně postupoval v rozporu s ust. § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu. Citované ustanovení dává povinnost správnímu orgánu zahájit řízení o správním deliktu provozovatele vozidla pouze za kumulativního splnění podmínek, že správní orgán učiní nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a zároveň nezjistí skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě. To však správní orgán prvního stupně ve věci neučinil. Správní orgán prvního stupně předvolal k podání vysvětlení řidiče, který je důvodně podezřelý ze spáchání přestupku, neboť byl provozovatelem označen jako řidič vozidla v době spáchání přestupku. Správní orgán prvního stupně pochybil tím, že tuto výzvu nedoručoval na aktuální adresu k doručování tohoto podezřelého řidiče. Pokud by i v takovém případě byl podezřelý řidič nadále nesoučinný, měl správní orgán, před zahájením řízení o správním deliktu předvolat žalobce k podání vysvětlení a požádat jej o poskytnutí součinnosti při dokázání, že se přestupku dopustil právě jím oznámený řidič. Zejména tedy o označení skutečností na podporu svého tvrzení, že řidičem vozidla byl v inkriminované době právě J.B. Pokud by tak správní orgán prvního stupně učinil, předložil by mu žalobce důkazy, kterými by prokázal, že vozidlo v předmětné době řídil právě pan B. Pokud zákon klade jako podmínku zahájení řízení o správním deliktu, že správní orgán nezjistí skutečnosti, které by odůvodňovaly zahájit

řízení vůči určité osobě, nelze klást k tíži žalobce, že se správní orgán tyto skutečnosti nepokusil zjistit. Bylo od správního orgánu prvního stupně naivní očekávat, že provozovatelem označený řidič se dozná, což byla ovšem jediná možnost, na kterou se správní orgán spoléhal, k tomu, aby řidiče uznal vinným z přestupku. Přitom přestupek je možné dokázat též bez přiznání přestupce. Pokud by správní orgán požádal o součinnost provozovatele, ten by shromáždil dostatek podkladů (výpisy z elektronického systému společnosti, kterou si žalobce pro odvoz vozu zavolal, svědeckou výpověď, datovaný účet za odvoz vozu podepsaný p. B., apod.), které by odůvodňovaly zahájit řízení proti určité osobě. K tomu je nutné připomenout, že výzvou k úhradě určené částky byl žalobce vyzván toliko ke sdělení jména osoby, která vozidlo řídila, nikoliv k označení důkazů na podporu svého tvrzení. K tomu je též zapotřebí doplnit, že dle určitého právního výkladu by se i tyto jevy jako nadbytečné, neboť skutečností odůvodňující zahájit řízení proti určité osobě může být samotné sdělení žalobce o tom, kdo vozidlo v předmětnou dobu řídil, neboť žalobce jako provozovatel má za povinnost znát totožnost osoby, které vozidlo svěří k řízení. Samotné zahájení správního řízení z moci úřední pak nezávisí na libovůli správního orgánu, ale platí, že pokud dojde k závěru, že existují důvody pro zahájení správního řízení, musí tak učinit. Žalobce odkázal na ustanovení § 67 odst. 2 zákona o přestupcích podle kterého „*podkladem pro zahájení řízení o přestupku je oznámení státního orgánu, orgánu policie nebo obce, jakož i právnické osoby nebo občana o přestupku, poznatek z vlastní činnosti správního orgánu nebo postoupení věci orgánem činným v trestním řízení.*“ V projednávané věci přitom oznámení učinil orgán obecní policie (oznámil protiprávní jednání) a žalobce jako občan - provozovatel vozidla (oznámil pachatele). Žalobce dále poukázal na usnesení Ústavního soudu ze dne 6. 6. 2011 sp. zn. II ÚS 345/2001, podle kterého „*správní orgán má právo a povinnost zahájit řízení, jakmile nastane skutečnost předvídaná zákonem, bez ohledu na to, jak ji zjistí, a dále i principem legality, podle něhož je příslušný orgán povinen stíhat všechny delikty, o nichž se dozví; naopak se v něm neuplatní zásada dispoziční, dle které je účastník oprávněn nakládat předmětem řízení.*“ Nelze se tedy ztotožnit s postupem správního orgánu prvního stupně, který objektivní odpovědnost provozovatele vozidla vykládá tak, že nepřizná-li se řidič jako přestupce a nereaguje-li důvodně podezřelá osoba na předvolání správního orgánu prvního stupně k podání vysvětlení, automaticky se zahájí řízení o správním deliktu provozovatele. Správní orgán je povinen respektovat ust. § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu, které porušil, neboť neučinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku. Správní orgán prvního stupně neprojevil dostatečnou potřebnou procesní aktivitu k obstarání podkladů, které by odůvodňovaly zahájení řízení proti určité osobě. Pro posouzení věci přitom není důležité, zda k zahájení řízení proti určité osobě došlo, ale pouze zda se správní orgán dozvěděl takové skutečnosti, které by případné zahájení řízení o přestupku odůvodňovaly. Pokud zákon podmiňuje možnost zahájit řízení o správním deliktu provozovatele vozidla tím, že správnímu orgánu nejsou známy skutečnosti odůvodňující zahájit řízení o přestupku vůči určité osobě, je absurdní, aby byl smysl zákona obcházen tím, že se správní orgán tyto skutečnosti ani nepokusí zjistit, a to ani tak triviálním úkonem, jako je dotaz na samotného provozovatele vozidla. Správní orgán prvního stupně neučinil obdobně ani potřebnou aktivitu k obstarání vysvětlení od žalobce jako provozovatele vozidla podle ust. § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu, přitom bylo jeho povinností pokusit se právě od provozovatele zjistit skutečnosti, které by odůvodňovaly zahájení řízení proti určité osobě, kdy samotný tento stav by postačoval k pozbytí odpovědnosti provozovatele za správní delikt (ust. § 125f odst. 4 odst. a) zákona o silničním provozu). Správní orgán fakticky odmítl oznámení žalobce o

přestupku jiné osoby, aniž by žalobce vyzval k tomu, aby označil důkazy na podporu svého tvrzení, nebo tyto důkazy předložil. Žalobce proto zastává názor, že nebyla naplněna podmínka pro zahájení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla dle § 125f odst. 4 písm. a) zákona o silničním provozu, neboť není pravdou, že by správnímu orgánu nebyla známa totožnost řidiče vozidla v době spáchání přestupku. Pokud pak správní orgán považoval sdělení totožnosti žalobcem za nedostatečné, měl jej požádat o předložení či označení důkazů na podporu svého tvrzení. Pokud tedy správní orgán zastává názor, že odložil věc přestupku po právu, neboť nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájit řízení proti určité osobě, pak je zapotřebí konstatovat, že tyto nezjistil jen pro vlastní pasivitu, a proto takový postup nemůže být kladen k tíži žalobce, a nemůže být důvodem k vedení řízení proti žalobci v rozporu se správními předpisy. Žalobce má právo na to, aby byl zproštěn odpovědnosti za správní delikt provozovatele vozidla tím, že je potrestán konkrétní řidič za přestupek. Správní orgán neumožnil žalobci toto právo využít, ač žalobce byl plně součinný v rozsahu požadovaném správním orgánem. Správní orgán tedy zcela nepochybně postupoval v rozporu s ust. § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu, neboť neučinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, a proto mu nevzniklo právo zahájit řízení pro podezření ze spáchání správního deliktu provozovatele vozidla podle ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. Řízení o správním deliktu provozovatele vozidla tak bylo zahájeno a vedeno v rozporu se správními předpisy a proto též vydané rozhodnutí je nezákonné.

3. Závěrem žalobce namítl, že řízení o správním deliktu provozovatele vozidla bylo zahájeno v rozporu s právními předpisy, neboť obligatorním krokem před zahájením řízení je vydání „Výzvy k úhradě určené částky“ dle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu, neboť v projednávané věci byly splněny podmínky dle § 125h odst. 1 písm. a), b) i c) zákona o silničním provozu. Správní orgán však výzvu k úhradě určené částky nevydal. Výzva k úhradě určené částky, ze dne 29.4.2014, čj. MMP/094487/14, přitom není řádná, neboť se nevztahuje k vozidlu žalobce, nýbrž k vozidlu RZ ..., byť žalobce provozuje vozidlo ... Pokud by žalobci byla doručena výzva k úhradě určené částky, ve které by bylo uvedeno, že přestupek byl spáchán s vozidlem ..., které provozuje, pak by určenou částku uhradil. Neměl však důvod hradit určenou částku za protiprávní stání jiného vozidla, než které provozuje.

III. Vyjádření žalovaného

4. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout. Uvedl, že byly žalobcovy stěžejní námitky (že správní orgán prvního stupně postupoval v rozporu s ust. § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu, neboť neučinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, řízení o správním deliktu tak bylo zahájeno a vedeno v rozporu s právními předpisy) uplatněny již v odvolání, proto odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalobce v žalobě dále namítá, že výzva k úhradě určené částky nebyla řádná, neboť namísto RZ vozidla žalobce - RZ: ... je v ní uvedeno vozidlo s RZ: ... Žalovaný k tomu uvádí, že ze zápisu registrační značky vozidla žalobce ve výzvě je zřejmé, že při tomto zápisu došlo ke správnému zápisu této registrační značky, ale navíc s číslicí 7. Toto pochybení zřejmě vzniklo umístěním čísla 7 nad číslem 4 na numerické klávesnici a jejich současným stlačením. O tom, že se jedná o vozidlo žalobce, dle názoru žalovaného není pochyb. Žalovaný k tomu dále poznamenal, že ostatně ani sám žalobce neměl pochybnosti o tom, že výzva se týká jeho vozidla, neboť na výzvu reagoval a uvedl, že vozidlo měl k užívání pan J.R.B.

IV. Replika žalobce

5. Žalobce v replice setrval na své argumentaci z žaloby a uvedl, že se žalovaný ve vyjádření nevypořádal s žalobními námitkami. Žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, když námitky žalobce směřují vůči tam uvedeným závěrům. Žalobce se neztotožnil s vyjádřením žalovaného, že písařská chyba v uvedení registrační značky není vadou výzvy k úhradě určené částky, neboť je-li registrační značka obligatorní náležitostí výzvy k úhradě určené částky, pak je zřejmé, že tato musí být napsána správně. Žalobce totiž mohl na řádnou a bezchybnou výzvu reagovat jinak, např. zhodnotit své šance v případném následném řízení a pro bezchybnost výzvy k úhradě určené částky raději určenou částku uhradit. Pro posouzení věci je zcela bezpředmětné, jaké je rozložení numerické klávesnice správních orgánů, příp. že klávesa „7“ je v „toleranci“ vůči klávese, kterou měl úředník zřejmě v úmyslu stisknout. Podstatné je, že žalobci byla doručena výzva, která byla zřejmě vadná, a pokud by tomu tak nebylo, žalobce by postupoval jinak. Žalobce proto setrval na svém návrhu.

V. Posouzení věci krajským soudem

Z čeho soud vycházel

6. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí soud vycházel podle § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (*dále jen „s.ř.s.“*) ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, podle § 75 odst. 2 s.ř.s. přezkoumal napadený výrok rozhodnutí v mezích žalobou včas uplatněných žalobních bodů, neshledal při tom vady podle § 76 odst. 2 s.ř.s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. O věci samé rozhodl soud podle § 51 odst. 1 s.ř.s. bez nařízení jednání, neboť žalobce i žalovaný s tím vyslovili souhlas.

7. Žaloba není důvodná.

Skutkový základ věci

8. Ze správního spisu soud zjistil, že Městská policie Plzeň dne 26.4.2014 oznámila Magistrátu města Plzně přestupek dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu spočívající v tom, že dne 26.4.2014 v 6:45 hod. stálo vozidlo Seat RZ: ..., žluté barvy v ulici Jungmannova 9 na místě vyznačeném svislou dopravní značkou (B 28) zákaz zastavení, následně byl na vozidlo umístěn technický prostředek k zabránění odjezdu vozidla. Tentýž den v 13:05 byla hlídka Městské policie zavolána žalobcem k sejmutí technického prostředku k zabránění odjezdu vozidla a ten byl v 13:25 hod. sejmut z vozidla. Byla pořízena fotodokumentace vozidla. Z karty vozidla ... soud zjistil, že vlastníkem a provozovatelem vozidla byl žalobce. Žalobce jako provozovatel vozidla byl výzvou správního orgánu (Magistrátu města Plzně) ze dne 29.4.2014, čj. MMP/094487/14 vyzván k uhrazení částky 300,- Kč nebo ke sdělení totožnosti řidiče vozidla RZ: ... v době spáchání přestupku. Žalobce prostřednictvím svého zmocněnce společnosti FLEET Control s.r.o. správnímu orgánu sdělil totožnost řidiče – J.R.B., bytem ..., Spojené království Velké Británie a

Severního Irska. J.R.B. byl předvolán k podání vysvětlení, nicméně předvolání se mu nepodařilo doručit. Ze záznamu o odložení věci ze dne 29.7.2014, čj. MMP/165174/14 soud zjistil, že správní orgán věc podle 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích odložil, neboť se mu nepodařilo ztotožnit konkrétní osobu řidiče vozidla podezřelou ze spáchání přestupku.

9. Správní orgán prvního stupně v řízení o jiném správním deliktu příkazem ze dne 4.9.2014, čj. MMP/189501/14 uložil žalobci pokutu ve výši 1.500,- Kč. Žalobce podal prostřednictvím svého zmocněnce společnosti FLEET Control s.r.o. proti příkazu odpor. Správní orgán prvního stupně pokračoval v řízení o jiném správním deliktu podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. Dle prvostupňového rozhodnutí se žalobce dopustil správního deliktu dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu tím, že jako provozovatel vozidla Seat, RZ: ... v rozporu s § 10 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití tohoto vozidla na pozemních komunikacích byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu. Prvostupňové rozhodnutí bylo odůvodněno tím, že správní orgán prvního stupně nemá žádné pochybnosti o porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích, které vykazuje znaky přestupku, pachatel přestupku přes všechny nezbytné kroky správního orgánu nebyl zjištěn a věc byla odložena a provozovatelem vozidla byl žalobce.

10. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce prostřednictvím zmocněnce odvolání. Dle žalobce nevzniklo správnímu orgánu právo zahájit řízení o správním deliktu, neboť měl věc řešit jako přestupek s konkrétní osobou přestupce, která mu byla známa. Žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce a potvrdil prvostupňové rozhodnutí. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí nejprve zrekapituloval, že sankční postup proti provozovateli vozidla (správní delikt) je navázán na široce vymezenou povinnost provozovatele vozidla zajistit, aby řidič vozidla při jeho řízení dodržoval ustanovení zákona o silničním provozu, resp. na široce pojatou odpovědnost za provoz vozidla v souladu s pravidly silničního provozu - možnost sankčního postupu proti provozovateli vozidla (tj. řízení o správním deliktu a uložení pokuty) při porušení obecné povinnosti je ovšem omezena přísnými podmínkami, zejména: 1. postih provozovatele vozidla je sekundární ve vztahu k postihu řidiče vozidla za přestupek (nastupuje až v případě, kdy se nepodaří zjistit totožnost pachatele přestupku a věc je z tohoto důvodu odložena nebo je-li řízení zahájeno, ale zastaveno z důvodu, že obviněný skutek nespáchal, popř. mu nebyl prokázán), tj. příslušný orgán musí učinit kroky ke zjištění totožnosti pachatele přestupku a jeho sankcionování, 2. porušení pravidel bylo zjištěno způsobem, který neumožňuje okamžité ověření totožnosti řidiče vozidla (tj. prostřednictvím automatizovaných elektronických systémů nebo při porušení pravidel pro parkování vozidel) a zjištění pachatele je tedy do značné míry závislé na provozovateli vozidla a 3. porušení pravidel nemělo závažné následky (materiální škoda, újma na zdraví, usmrcení osoby) - pokuta provozovateli se ukládá v zásadě ve stejných mezích, jako by byla uložena pachateli přestupku, ale je omezena určitou maximální hranicí a provozovateli vozidla se nezaznamenávají body, - obecné podmínky pro zproštění se odpovědnosti provozovatele vozidla (liberace) jsou konkretizovány, zejm. pro případ odcizení vozidla a pro případ, kdy došlo ke změně osoby provozovatele vozidla, která ještě nebyla zapsána v registru, ale řízení o zápisu již probíhá. Žalovaný dále napadené rozhodnutí odůvodnil tím, že strážníky Městské policie Plzeň bylo zjištěno neoprávněné stání vozidla vykazující znaky přestupku dle zákona o silničním provozu,

a žalobcem označenému řidiči vozidla se nepodařilo doručit předvolání k podání vysvětlení. Ze strany správního orgánu pak nebyl zjištěn žádný svědek, který by mohl sdělit totožnost řidiče vozidla v době spáchání protiprávního jednání, řízení o přestupku správní orgán odložil, proto bylo správním orgánem prvního stupně zahájeno řízení o správním deliktu s žalobcem jako provozovatelem vozidla. Odpovědnost žalobce jako provozovatele vozidla je objektivní, provozovatel je postaven do role spoluodpovědného za ukázněné chování řidiče, aniž by zákon o silničním provozu vyžadoval jakoukoliv formu jeho zavinění a v tomto případě došlo ke spáchání jiného správního deliktu provozovatele vozidla pro rozpor s § 10 zákona o silničním provozu.

Právní hodnocení

11. Podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu *právnícká nebo fyzická osoba se dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.*

12. Podle § 125f odst. 2 zákona o silničním provozu *právnícká nebo fyzická osoba za správní delikt odpovídá, pokud*

- a) porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích nebo se jedná o neoprávněné zastavení nebo stání,*
- b) porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje znaky přestupku podle tohoto zákona a*
- c) porušení pravidel nemá za následek dopravní nehodu.*

13. Podle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu *obecní úřad obce s rozšířenou působností správní delikt podle odstavce 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a*

- a) nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo*
- b) řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno.*

14. První námitka žalobce spočívala v tvrzení, že správní orgán neučinil v souladu s § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku. Soud v souvislosti s touto námitkou odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11.12.2014, čj. 3 As 7/2014-21 (dostupný na www.nssoud.cz), podle kterého „*evidentním primárním úmyslem zákonodárce v právní úpravě správního deliktu dle ustanovení § 125f zákona o provozu na pozemních komunikacích je postihnout existující a jednoznačně zjištěný protiprávní stav, který byl způsoben provozem resp. užíváním vozidla při provozu na pozemních komunikacích. Podle názoru Nejvyššího správního soudu je zcela přiléhavé, pokud zákonodárce zvolil objektivní formu odpovědnosti samotného provozovatele vozidla, jenž je jako vlastník věci - nástroje spáchání protiprávnosti - z hlediska veřejného práva primární identifikovatelnou a konkrétní osobou. Nejvyšší správní soud je toho názoru, že takto konstruovaná odpovědnost působí individuálně preventivně vůči provozovateli vozidla, stejně*

tak jako generálně preventivně vůči okolní společnosti, neboť je zřejmé, že zjevně nastalá protiprávnost spjatá s užíváním a potažmo provozem vozidla nezůstane postižena bez odpovědnosti konkrétní osoby.“ Dále soud poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22.10.2015, čj. 8 As 110/2015-46 (dostupný na www.nssoud.cz), kde je uvedeno: „Šlo by proti smyslu úpravy správního deliktu provozovatele vozidla vyžadovat po správních orgánech rozsáhlé kroky směřující k určení totožnosti přestupce, nemají-li pro takové zjištění potřebné indicie a případné označení řidiče provozovatelem vozidla k výzvě podle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu zjevně nevede, resp. nemůže vést k nalezení a usvědčení pachatele přestupku. Budou-li mít správní orgány (ať již na základě označení řidiče provozovatelem vozidla nebo na základě jiných skutkových okolností) reálnou příležitost zjistit přestupce, musí se o to pokusit. Dobrý příklad poskytuje věc řešená Krajským soudem v Hradci Králové v rozsudku ze dne 28. 8. 2014, čj. 30 A 92/2013 – 27, kde provozovatelem vozidla byla autopůjčovna, která na základě výzvy poskytla správnímu orgánu údaje o subjektu, jenž měl v době spáchání přestupku vozidlo pronajaté, a přiložila příslušnou nájemní smlouvu; krajský soud uzavřel, že správní orgány měly vyvinout větší úsilí ke kontaktování označené obchodní společnosti a jejího jednatele, který dle sdělení provozovatele vozidlo osobně přebíral. Naopak pokud provozovatel vozidla k výzvě správního orgánu označí za řidiče osobu, kterou nelze dohledat nebo se jí nedaří doručovat, případně označí osobu, která odepře podání vysvětlení z důvodu podle § 60 odst. 1 věty za středníkem zákona o přestupcích (srov. citovaný rozsudek 3 As 7/2014 – 21), nebo dochází-li k řetězení označených osob (označený řidič označí dalšího řidiče atd.), je podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o přestupcích naplněna a správní orgán po odložení či zastavení řízení o přestupku projedná správní delikt.“

15. První námitka žalobce je nedůvodná. Tvrzení žalobce, že správní orgán mohl eventuálně ztotožnit řidiče vozidla jiným způsobem (například opakovaným předvoláním J.R.B., doručováním písemností prostřednictvím dožadání do ciziny dle § 22 správního řádu, žádost příslušným orgánům ve Velké Británii o sdělení aktuálního pobytu pana B., předvoláním žalobce k podání vysvětlení a poskytnutí součinnosti) nemůže obstát, pokud žalobce na výzvu správního orgánu výslovně písemně označil jako řidiče J.R.B. ze Spojeného království Velké Británie a Severního Irska, kterému se nepodařilo doručit správním orgánem předvolání k podání vysvětlení a současně se nepodařilo bezprostředně identifikovat řidiče vozidla přímo v době spáchání přestupku, potom správní orgán neměl žádnou další možnost pokračovat v šetření přestupku, a věc proto odložil a následně postupoval správně, když zahájil řízení o správním deliktu provozovatele vozidla (žalobce) podle § 125f odst. 4 písm. a) zákona o silničním provozu.

16. Rovněž druhou námitku shledal soud nedůvodnou. Žalobce v rámci druhé námitce uváděl, že řízení o správním deliktu provozovatele vozidla s ním bylo zahájeno v rozporu s právními předpisy. Porušení procesních právních předpisů k zahájení daného správního řízení spatřoval v porušení ustanovení § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu, podle něhož *obecní úřad obce s rozšířenou působností bezodkladně po zjištění nebo oznámení přestupku vyzve provozovatele vozidla, s nímž došlo ke spáchání přestupku, k uhrazení určené částky, pokud a) jsou splněny podmínky podle § 125f odst. 2, b) totožnost řidiče vozidla není známa nebo není zřejmá z podkladů pro zahájení řízení o přestupku a c) porušení je možné projednat uložením pokuty v blokovém řízení.* Dle žalobce výzva ze dne 29.4.2014, čj.

MMP/094487/14, již byl žalobce vyzván k uhrazení částky 300,- Kč nebo ke sdělení totožnosti řidiče vozidla RZ: ... v době spáchání přestupku, není výzvou ve smyslu § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu, neboť obsahuje nesprávné označení vozidla, jímž došlo ke spáchání daného přestupku. Žalobce argumentoval tím, že je vlastníkem vozidla RZ:..., nikoliv vozidla RZ: ..., jak bylo chybně uvedeno ve výzvě. Z uvedeného pochybení správního orgánu prvního stupně, však soud nedovozuje stejný následek jako žalobce, a to zejména proto, že žalobce po té, kdy mu byla uvedená výzva doručena, na tuto reagoval a správnímu orgánu sdělil totožnost řidiče, který dle jeho tvrzení v době spáchání přestupku vozidlo tovární značky Seat, RZ: ..., jehož je žalobce vlastníkem, řídil, resp. označil řidiče, který měl být zodpovědným za to, že dne 26.4.2014 v 6:45 hod. stálo vozidlo Seat RZ: ..., žluté barvy v ulici Jungmannova 9 na místě vyznačeném svislou dopravní značkou (B 28) zákaz zastavení. Následně to pak byl právě žalobce, kdo zavolał v 13:05 hod. hlídku Městské policie, která v 13:25 hod. sejmula z vozidla technický prostředek k zabránění odjezdu vozidla. Není tedy pochyb o tom, že měl žalobce vědomost o spáchání popsáného přestupku a proto také na výzvu ze dne 29.4.2014, čj. MMP/094487/14, reagoval a označil odpovědného řidiče. I když došlo ve výzvě ke zřejmé písařské chybě v označení registrační značky vozidla, je toto pochybení dle názoru soudu toliko písařskou chybou, tedy pochybením, které nedosahuje ani intenzity procesního pochybení a které nemohlo mít a nemělo vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.

17. Soud proto dospěl k závěru, že správní orgán prvního stupně učinil všechny nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, když zaslal žalobci ve smyslu § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu výzvu ke sdělení totožnosti řidiče vozidla, následně žalobcem označeného řidiče předvolal k podání vysvětlení, avšak předvolání označeného řidiče se nepodařilo doručit. Nebylo povinností správního orgánu činit rozsáhlé kroky směřující k určení totožnosti přestupce za situace, kdy z místa samého neměl pro zjištění řidiče potřebné indicie a označení řidiče žalobcem jako provozovatelem vozidla zjevně nevedlo, resp. nemohlo vést, k nalezení a usvědčení pachatele přestupku (viz výše citované rozsudky Nejvyššího správního soudu – odst. 14). Správní orgán prvního stupně proto zcela správně řízení o přestupku podle § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě. Zcela v souladu s ustanovením § 125f odst. 4 písm. a) zákona o silničním provozu pak bylo projednání správního deliktu s provozovatelem daného motorového vozidla, tedy s žalobcem. Závěr správního orgánu prvního stupně a žalovaného o tom, že se žalobce dopustil správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu, pak zcela odpovídá obsahu správního spisu.

Závěr

18. Žaloba není důvodná, proto ji soud podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

VI. Náklady řízení

19. Náhradu nákladů řízení soud žádnému z účastníků podle § 60 odst. 1 s.ř.s. nepřiznal, protože žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému v souvislosti s řízením náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í :   **Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.**
(§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.)

V Plzni dne 29. ledna 2016

Mgr. Alexandr Krysl, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Lenka Kovandová